

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 167/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Marekom Hudecom, Lazaretská 23, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv garantovaných čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16 Ek 72/2017 z 24. januára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky bola 15. apríla 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou sa domáhala zrušenia v záhlaví označeného uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) s tvrdením, že ním došlo k zásahu do jej základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) spôsobom, že aj napriek materiálnej nevykonateľnosti (nezrozumiteľnosti) exekučného titulu okresný súd exekúciu nezastavil.

2. Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uviedla, že 16. februára 2018 z rovnakých dôvodov opätovne požiadala exekučný súd o zastavenie exekúcie, ale o tomto návrhu ešte nebolo rozhodnuté, a že 22. februára 2018 podala ústavnú sťažnosť aj proti exekučnému titulu – neodkladnému opatreniu, o ktorej ústavný súd koná pod sp. zn. Rvp 384/2018, lebo je z pohľadu účastníkov konania sporná interpretácia pojmu „ľavá strana pozemku“.

3. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom sťažnosti a napadnutým rozhodnutím okresného súdu dospel k záveru, že ide o návrh sčasti neprípustný a sčasti zjavne neopodstatnený, pretože jej zreteľne chýba ústavnoprávny rozmer.

4. Najskôr treba uviesť, že v exekučnom konaní má povinný viacero právnych prostriedkov obrany a ochrany svojho postavenia, ktoré môže využiť vtedy, ak v nútenom výkone súdneho rozhodnutia sa podľa jeho názoru vyskytnú absolútne alebo relatívne prekážky ďalšieho postupu súdneho exekútora, ku ktorým môže patriť aj tvrdenie sťažovateľky, že je sporná interpretácia pojmu „ľavá strana pozemku“, ktorú má uvoľniť pre oprávneného, na základe neurčitého exekučného titulu, ktorý tiež urobila predmetom ústavnoprávneho prieskumu. K takým prostriedkom patrí aj návrh na odklad exekúcie podľa § 61h – § 61j Exekučného poriadku do rozhodnutia ústavného súdu o ústavnosti exekučného titulu, či opakovaný návrh na zastavenie exekúcie, ktorý povinná sťažovateľka aj využila. Ich podstatou však je, že o nich nerozhoduje ústavný súd, ale exekučný súd, preto ústavný súd rešpektujúc zásadu subsidiarity sa musel zdržať zásahu do napadnutého uznesenia okresného súdu.

5. Ústavnému súdu neprislúcha úloha interpreta podústavného práva a zásadne sa v tomto ohľade zdržuje zásahov do činnosti všeobecných súdov. Výnimku z tejto zásady predstavujú iba prípady, kedy by interpretácia trpela takými významnými vadami (chybami), že by bola spôsobilá zasiahnuť aj do práv na ústavnej úrovni, napr. pokiaľ by interpretácia vykazovala znaky svojvôle. O taký prípad však v prejednávanej veci nešlo, čo vlastne uznala aj sťažovateľka.

6. Celkom zjavne neopodstatnenou je námietka sťažovateľky týkajúca sa „rozsúdenia“ odlišných interpretácií účastníkov konania pojmu „ľavá strana pozemku“, s ktorým sťažovateľka neustále polemizuje. To totiž patrí do „skutkovej problematiky situácie“, ktorú musí vyriešiť exekučný súd v rámci vecne príliehavého a rozumného vysporiadania posudzovaného právneho vzťahu medzi účastníkmi konania, a nie ústavný súd.

7. Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako návrh zjavne neopodstatnený a sčasti ako návrh neprípustný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2018